

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Odor di femina

El savi professor Dr. G. Portmann, parla d'una manera interessantíssima de "l'odor di femina" que l'Ariosto cantà tan poèticament.

"L'odor di femina" — explica — és avui encara, malgrat tots els nostres refinaments, el principal motiu de l'amor. La qual cosa no ha de sobtar-nos, perquè és comuna tot el regne animal. No és, ensumant, per

ventura, que el mascle cerca i troba la femella a distàncies sovint considerables?

L'experimentació ha confirmat també, de manera indiscutible, aquesta relació. Si hom extirpa, en efecte, el nervi olfatori d'un gos, aquest esdevé indiferent a l'acció genital.

Les dones, com les flors, tenen llur flaire particular. La seva importància és tan considerable, que per alguns degenerats constitueix una monomania perversa. L'olor de les secrecions íntimes de la dona es junta

a les cutànies, el valor afrodisíac de les quals és també molt gran.

Ara bé, si "l'odor di femina" és per a l'home un afrodisíac, l'olor del mascle exerceix una influència anàloga sobre la dona. En l'home, aquesta olor és tant més accentuada, com més moderada és la seva vida. En alguns eclesiàstics que observen el vot de castedat, adquireix una violència extraordinària. Hom explica, aleshores, la repulsió de certes verges...

Generalment, però, l'excitació femenina

és directament proporcional a l'olor del mascle.

Ja Virgili ens conta, a l'"Encida", que la pena imposada a les adúlteres era l'amputació del nas. Si aquesta llei fos avui íntegrament aplicada, quin bé de Déu de nasets rosats no s'haurien d'escapar!

Esperits febles

En mig del feig de banalitats que cada dia veiem innovar per abaixar el nivell moral i criar un estat de somnolència en l'esperit de la joventut, avui podem comptar-hi el tango com la cosa més nova del feix.

Aquest ball d'un sentimentalisme de baix sostre, importat pels explotadors d'inconsciència d'uns servells buits, amics de les coses insubstancials, és com un tòxic, puix que amb la seva música, pròpia dels cabarets de baixa categoria, mancada d'art i de sentit, va intoxicant gradualment l'ànima feble d'una infinitat de joves, que avui ja no sap fer altra cosa que entonar per tot arreu la bigarrada lletra d'un tango, o excitar llur sensualitat amb mil gestos voluptuosos, al compàs d'una orquestrina que gemega, en un lloc de més o menys bona reputació.

Avui que quasi estàvem guarits de la febrada que ens produí aquell ball exòtic importat del país de la Baker, s'ha tornat a recaure, i la recaiguda ha estat dolenta, perquè a més de llevar, com totes les banalitats, l'atenció de moltes coses per les quals convidria que el jovent s'interessés, aquesta creació o especialització dels pamperos, ensopeix l'esperit i emmalalteix l'ànima.

Si hom filosofa davant d'aquesta joventut d'avui, que són els homes de demà, en treu tristes deduccions, en contemplar com en llur esperit s'hi estalonén totes aquestes ximpleries que els priva d'albirar coses més dignificadores, que no és anar contínuament a la deriva de quatre explotadors de la seva feblesa.

D. COLOMER I OLIVERAS

DE L'EXPOSICIO

Vaja, que ja podem estar ben contents! Aquest any sí que presumirem!

Concursos de bellesa

Els periòdics espanyols de més tiratge, que no són certament els millors, s'han entretingut aquests dies en cercar la dona més guapa d'Espanya, per a enviar-la a París a competir en un concurs internacional de bellesa organitzat pels diaris "Le Journal" i "L'Intransigent".

Comença a fer ja una mica de fàstig aquesta comèdia en què la dona representa papers indignes a benefici d'empresaris sense mica de delicadesa i sense escrúpols.

Periòdics completament desacreditats, que no aconseguen lectors més que amb els fulletons i amb el "bluff", pretextant retrè homenatge a la dona, li posen paranys per fer-la reliscar pel pendent perillós.

Ja no pica ningú a França en aquest esquer de proclamar reines sense corona dels mercats, de les modistes, de la bellesa, etc., etc., i hom acut als ravals d'Europa, afalagant l'orgull nacional, per a fomentar l'exportació de carn jove i fresca a París, mercat universal de l'amor fàcil.

Trobem estrany que persones formals facin el joc als desaprensus que mouen els ninots de la farsa i que el govern no prohibeix aquests carnestoltes.

S'hauria de contestar als que des de París demanen la dona més guapa d'Espanya per a proclamar-la reina de la bellesa, que aquí totes les dones són les més guapes, perquè totes són naturals i treballadores i que no cal proclamar-les reines perquè ja ho són del nostre cor.

I afegir que per a divertir-se els francesos ja tenen les franceses.

I el que no en tingui prou, que es compri un mico.

Una novel·la d'Angel Samblancat

Angel Samblancat acaba de publicar un llibre nou. Aquest llibre nou del nostre amic és una novel·la.

Aquest, per a nosaltres, que estimem i admirem a Angel Samblancat, és un fet transcendental i no podem silenciar-lo. De novel·les com les que escriu Samblancat no en surten cada dia, no en pareixen les premses, amb massa freqüència; no se'n troben a totes les cantonades.

Aquesta novel·la recent i última — per ara — de Samblancat, es titula: *El hijo del Señor Esteve*, i és com *La ascensión de María Magdalena*, una novel·la barcelonina i barceloníssima.

El barcelonisme de Samblancat no és una cosa freda, vulgar, de tòpic, de lloc comú. No, no: és una cosa càlida, singular, vigorosa, plena d'empentes i de crits.

Samblancat, com els grans creadors de bellesa, sap veure les coses d'una manera nova, inèdita, personalíssima. Si és veritat que *nihil novum sub sole* — i perdoneu-nos la llatínada en gràcia a que no volem presumir perquè la frase és coneguda de tothom — ell, amb el seu geni d'artista, sap veure-ho tot nou, y fer-nos-ho veure a nosaltres els que el llegim.

Així, Samblancat ens presenta una Barcelona que ha vist tothom, però que ningú no ha sabut veure com ell; una Barcelona amb una llum que no és la de cada dia.

I no havíeu vist mai Barcelona, — rera els tòpics, la mesquinesa, el raquitisme i la vulgaritat dels adotzenats novel·listes que escriuen amb falzilla i moderant el llenguatge amb una tristíssima correcció que no és altra cosa que pobresa mental —, i la veieu

Que és una prosa que té color i sabor: ara rera la prosa de Samblancat.

color de sol de posta, de cel blau de migdia; sabor d'un vi aspre i espès, d'entranyes palpitanes.

Que és una prosa rica en diverses venes precioses: l'imprecació, el clam, el dicteri, l'amarg somriure, la xurriacada justiciera i severa, el sospir, la tendresa, la pietat, la passió, la sensualitat exacerbada fins als quaranta un graus de febre, l'alarit, el crit.

A l'entorn de la literatura — originalíssima, personalíssima — de Samblancat, s'ha teixit una llegenda. Totes les llegendes són falses. Algunes coses, a més a més de fal-

ses, belles. Aquesta a què ens volem referir és falsa i equivocada.

Es una llegenda de sorrudesa, d'irascibilitat, atrabiliària.

A nosaltres, com a Cansinos Assens — el més alt i noble esperit crític de Castella — Samblancat ens sembla un líric.

El seu lèxic, com els dels lírics més poderosos, és encès, tremul, fervorós, apassionat. És musical. Té ales, ales que fins del fang saben arrencar música.

Samblancat, com a bon líric que és, com excellent líric, està enamorat de les imatges. Les prodiga arreu, n'esmalta, enriquint-la, la seva prosa. Així la seva prosa brilla com una constel·lació de pedres precioses.

Les imatges les vessa damunt el seu llibre — gimnàstica de líric, de poeta — com les flors d'un arbre damunt els cabells d'una dona estimada, al camp, en un dia de cel blau i sol daurat.

Samblancat ha trobat nous caires, noves facetes, noves lluminositats, nous registres — en parlar de la prosa d'aquest singularíssim escriptor, no podem de menys que emprar un llenguatge de tècnica musical — a la novel·la. Recordeu *La cuerda de deportados*; *Jesús atado a la columna*; *La ascensión de María Magdalena*.

I ara aquesta magnífica *El hijo del Señor Esteve*. Assenyalem en aquesta una "Lloanca de la gràcia tardoral", digna de totes les lloances.

I esperem altres novel·les de Samblancat, en les que, com a les publicades fins avui, ell, magnífic artista del carrer, pastat amb fang i sang del carrer, sabrà posar un alè de pietat, de tendresa i d'amor per a tots els que sofreixen.

LLUIS CAPDEVILA

Josep Martí Folguera

Acaba de morir En Josep Martí Folguera, que nasqué, el dia 5 de Juny de 1850, a Reus, on cursà el batxillerat. Vingué després a Barcelona, on es llicencià en la carrera de Dret, el 1872.

Collaborà en el "Diario de Reus", la "Ilustración Española y Americana", "El Globo", de Madrid, "La Renaixença", "Lo Gay Saber", "La Campana de Gràcia", "La Ilustració Catalana" i moltes altres.

Inspirat poeta, novel·lista i comediògraf, la seva mort ha estat sentidíssima.

Notes marginals

Herriot publica un notable article a l'"Ere Nouvelle", sobre el perill que per a les democràcies europees representa el nou feixisme iugoslau. "Es greu per a Europa — diu — veure generalitzar-se la idea que les dificultats no puguin ésser resoltes més que per la força. La idea que acaba de triomfar a Iugoslàvia és la mateixa idea que va defensar el darrer sobirà d'Àustria-Hongria. No és aquest, precisament, el resultat que nosaltres — i amb nosaltres tota la democràcia europea — havíem desitjat".

Estem completament d'acord amb l'illustre i liberal polític francès.

Ara, per canviar de disc, transcriurem unes paraules d'un dels teoritzadors més coneguts del feixisme, el senyor Curzio Malaparte, publicades al "Mattino" de Nàpols i reproduïdes per gairebé tota la premsa d'Europa. Són cosa bona. Escolteu:

"Hi ha encara molta gent — diu — que es vanen d'haver estat criats junt amb Mussolini o d'haver menjat amb ell en una època qualsevol, en 1907 ó 1914, o d'haver-li ofert una cigarreta en un departament d'un tren... Hi ha encara molta gent que el tutegen i que afirmen ésser íntims amics d'ell. Es ja temps de declarar en alta veu, perquè tothom ho senti, que Benito ha deixat d'existir. Avui Mussolini s'anomena el "Duce" i solament el "Duce", i ningú no té més el dret de tutejar-lo."

Ja ho deia Boileau:

"Té de Júpiter la cara i la figura...!"

Correu de l'estranger

Des d'un punt de mira internacional, l'any 1929 comença malgrat certs esdeveniments favorables, amb perspectives molt mediocres.

Els afers no van bé als Balcans. Les converses de Lugano no sembla que hagin donat un resultat massa favorable. I comptant amb l'actitud bastant intransigent d'Stresa-mann o del canceller Müller, hom pot demanar què en sortirà de les actuals i palpitanes qüestions plantejades entre França i Alemanya.

Entretant, la Societat de Nacions no respon gaire, a dir la veritat, a les esperances que va fer nàixer. El seu Consell, si bé ha evitat la guerra entre el Paraguai i Bolívia, sembla no servir més que de "pantalla" per a les converses, al marge de la Societat, d'uns senyors molt importants que s'anomenen Briand, Chamberlain i Stresemann. I cap més. El mateix Mussolini, tot i les seves cesàries pretensions, juga un paper internacional de molt menys consideració.

Això pot canviar, cert. Diguem millor: ha de canviar, o, encara, si no sou massa pessimistes, que canviarà. I canviarà segons les influències que els governs representats a la Societat rebin dels dos grans factors socials d'avui: democràcia i socialisme.

Des d'aquest punt de vista, la situació tendeix a millorar. D'uns quants mesos ençà, en efecte, els partits socialistes — a Noruega, a Polònia, a Suïssa, a Alemanya, sobretot — han aconseguit victòries assenyaldíssimes.

Cal que a tot arreu, — no ens cansarem mai de dir-ho — les masses electorals o, en llur defecte, les organitzacions polítiques d'esquerra, es declari decididament contra la guerra.

LA DECADENCIA DE PEQUIN I LA NOVA XINA

Pequín passa per una decadència anàloga a la de Constantinoble després del triomf de Kemal. Les mateixes causes tenen a tot arreu els mateixos efectes. El moviment nacionalista xinès ha provocat la decadència de l'antiga capital, igual que a la nova Turquia, la ciutat del Bòsfor, ha estat suplantada per Angora. Per la seva part, els revolucionaris bolxevics han preferit ressuscitar Moscu en detriment de Petrograd. Els governaments nous prefereixen canviar d'ambient després de les lluites decisives.

Quant a Pequín, que significa pròpiament "la capital del nord", per oposició a Nanquin, "la capital del sud", era molt natural que els sudistes victoriosos aprofitessin l'ocasió per instal·lar la capital en la ciutat de llur preferència.

Tanmateix, Pequín, com hom podia suposar, no ha estat saquejada, i l'ordre públic ha estat conservat. Però, de totes passades, la antiga capital xinesa ja no és el que era. Amb la capitalitat, l'ànima política de la Xina es troba a Nanquin.

Els xinesos emancipats prefereixen Nanquin a qualsevol altra ciutat. Es des d'ella que hom pot veure millor la transformació social de tot un poble. És, realment, la ciutat republicana per excel·lència, símbol de la nova Xina.

Medallons Rurals

EL BATLLE

Es pagesot de casa rica, amo i senyor de béns i gent; li agrada figurar una mica i presideix l'Ajuntament. Ve molt sovint a Barcelona — sempre hi ha assumptes a arranjar —, i si volent riure una estona, féu que us parli en castellà. És batlle perquè ja el seu pare ho fou i l'avi ho fou també, i no ho va sè la seva mare perquè essent dona, no ho podia sè. És el senyor rector, qui mana i el batlle mai li ha fet cap tort ni mai ha fet cap cosa vana: ha entronitzat el Sagrat Cor.

SALVADOR PERARNAU

Panorama internacional

El panorama de la post-guerra, si més no, és allisonador. Veiem els estats que en la guerra passada lluitaren, deien ells, per la llibertat del homes i dels pobles, donar ajut als més descabdellats projectes de tirania.

França, la democràtica França, dona ajut, si no material, almenys amb el seu aplaudiment encobert, espiritual, a la dictadura que el rei Alexandre instaurà fa poc al regne dels Serbis, Croates i Eslovens. A molts demòcrates de casa, es veu encara poc allisonats, els féu l'efecte que aquella dictadura s'establí per cercar una solució favorable als desigs dels croates. El temps s'ha encarregat de desmentir els vaticinis d'aquests senyors. La dictadura a Iugoslàvia s'ha instaurat precisament per perseguir els patriotes de Croàcia.

Nosaltres no en dubtàrem mai de que allò no fóra una excepció dels altres indrets d'Europa on s'ha intentat semblant forma de govern.

Es un bon exemple el cas de Venizelos, també ajudat pels francesos. Ell, el liberal, nistaurà a Grècia unes lleis d'excepció per tots els senyors que ataquin el règim, que no tene nres a envejar a les de Mussolini.

Això, per una part. Ara mirem el panorama en un altre sentit.

A Afganistan, el desgraciat Aman Ullah, corprès per les reformes que Mustafà-Kemal ha fet a Turquia, vol imitar-lo, i començà una sèrie de reformes que desplaïen fortament als senyors de les tribus del país. Amb tot, és molt possible que hagués pogut imposar-se; però Anglaterra, que tem per les seves colònies de la India, ha fomentat la revolta, i ara Afganistan ha caigut en el caos, que és el que es tractava de demostrar, perquè els anglesos tinguin una excusa per intervenir-hi, per imposar la pau i així evitar que els russos tinguin el camí massa expedit per fer la seva propaganda a la India.

Si Aman-Ullah hagués acceptat l'ajut d'Anglaterra per a instaurar les seves reformes, encara fóra rei, i no hauria de sentir-se de les agències a sou, de què ha caigut sense grandesa.

Qui ha sabut lliurar-se de les seves amistats europees, ha estat Xina. Als xinesos, ara, els estats d'Europa els tracten amb un xic més de respecte i fins ja els donen tracte d'igualtat en el que a Xina es refereix. Ja és molt, per uns senyors que estaven acostumats a què, a casa seva mateix, els tractessin com si fossin forasters. Aquell adagi de "hostes vingueren que de casa ens tragueren", semblava tament fet per ells.

Ara sembla que es volen treure del damunt la protecció dels seus germans de raça, els japonesos, que de les coses d'Europa, el que millor han après és això de protegir els dèbils. Es veu que és la caritat que més s'encomana.

Déu ens lliuri de què algú ens vulgui protegir.

N. M.

L'últim minut

Sant Silvestre té una porta;
ve el vell Temps, espanya el pany
obre la porta, i s'emporta
l'any agònic, pobre any!
Quant més repòs li caldria,
son padastre se l'enduu,
sens respectar sa agonia,
i amb un temps tan fred i cru!
Noes pot moure, casi fina,
pro el Tepms l'estira del braç,
i camina que camina,
camina i caminaràs.
tant si pots com si no pots;
Has de seguir el teu padastre,
I maleeix son mal astre;
i té cal-freds i piulots!
Ja el coll torç i ja el cap decanta
com un pobre arbre caigut.
I el Temps, burleta, li canta
la cançó del tu-ru-rut!
I, camina que camina
camina i caminaràs,
veuen entre la boirina
l'illa de "No tornaràs".
Allí, mils i milions que eren
són germans, anys que han sigut
i ja no són, quiets s'esperen...
ajeguts en son taüt.
I aquí caic, allí ensopego,
sempre avall, avall, avall,
ja són a l'illa... "—Ai, m'ofegol..."
I l'any fa l'últim badall.

J. OLIVERAS PI

Tarragona

JOVES D'ARA

Sembla mentida que volent ésser joves civilitzats i posseir un gran grau de cultura, s'encaparrin tant per aquesta mena de joc que en diuen futbol.

Sembla mentida que vivim en el temps que estem, i pugui haver-hi joves tan acèrrims pel futbol, que la seva dèria sols sia pensar que si demà guanyarà el Barça, que si demà guanyarà l'Espanyol, o bé qualsevol altre equip? D'això en diuen cultura?

Cerqueu qualsevol jove d'ara, i pregunteu quin equip alinirà el Barça, o bé un altre per l'estil i us contestaran ràpids, com si tament fos per ells una lliçó que han de donar davant del mestre; però si els pregunteu per l'estrena d'alguna obra o bé per algun llibre de literatura apareguts darretrament, us contestaran boca-badats: Llibres, i ara, demà guanyarà el Barça.

I pensar que d'això en diuen cultura i ésser gent civilizada!

Per què en lloc de donar llur expansió al cor en el futbol, no han de cercar-lo en el teatre, o bé llegint bones obres?

I pensar que tot el jovent d'ara sols pensa en el futbol, en aquest joc tan superficial? Què faran el dia de demà, que surti de moda un joc més ximple que aquest?

MARIAN BERNAUS

(Mario)

Monistrol

Per mitjà de la premsa ens assabentàrem de què, amb motiu de la pèrdua del plorat mestre Ignasi Iglésies, s'havia reunit a ciutat un estol d'homes de bona voluntat que, sota el nom d'"Amics d'Ignasi Iglésies", estaven disposats a treballar en pro d'un homenatge que perpetués la memòria de l'autor d'"Els Vells".

Una de les primeres coses en què atinaren fou obrir una subscripció popular en la qual hi pogués contribuir el poble, aquell poble humil, idealista i treballador que ell tant estimava...

Per arreu s'adquirien fulles, les quals podia signar cada u mitjançant l'infima quantitat d'una pesseta.

... no mancà a Monistrol qui, portat també per una bona voluntat i creient en la de molts Monistolencs, adquirí una fulla, a la qual als pocs dies ja no s'hi veia un quadro en blanc...

Això vol dir que, com a tot arreu, també sentim nosaltres el traspàs del malagua-

nyat "Poeta dels Humils"; i encara que en vida la llunyania no ens permetés mai estrènyer les seves mans entre les nostres, ens plaurà molt l'admirar una joia d'art que ens faci recordar-lo, que a dins del nostre cervell s'hi faci perpètua la seva recordança...

I a la claror de la finestra de nostra cambra, mentre veurem passar els borralls de neu per entremig dels vidres, rellegirem aquelles tendres poesies de "La Mare Eterna" que canten l'Hivernada...

Quan sentirem el zic-zac de la dalla, allà al més de Juny, també recordarem les pàgines del poeta on l'"Enganyamos" hi resta eternit i capcot...

Farem aprendre a nostra companya la seva "Cançó del Bressol" perquè la canti als nostres fills i en la seva tendresa pugui trobar-hi el somni bell i dolç de la infantesa...

I quan seran grans, també ells comprendran l'Amor i la Bondat que vessava el pit d'Ignasi Iglésies...

Aquell llenguatge polít i tendre que parlava amb el cor i amb la ploma...

PERFECTE AMELLA

Disbarats

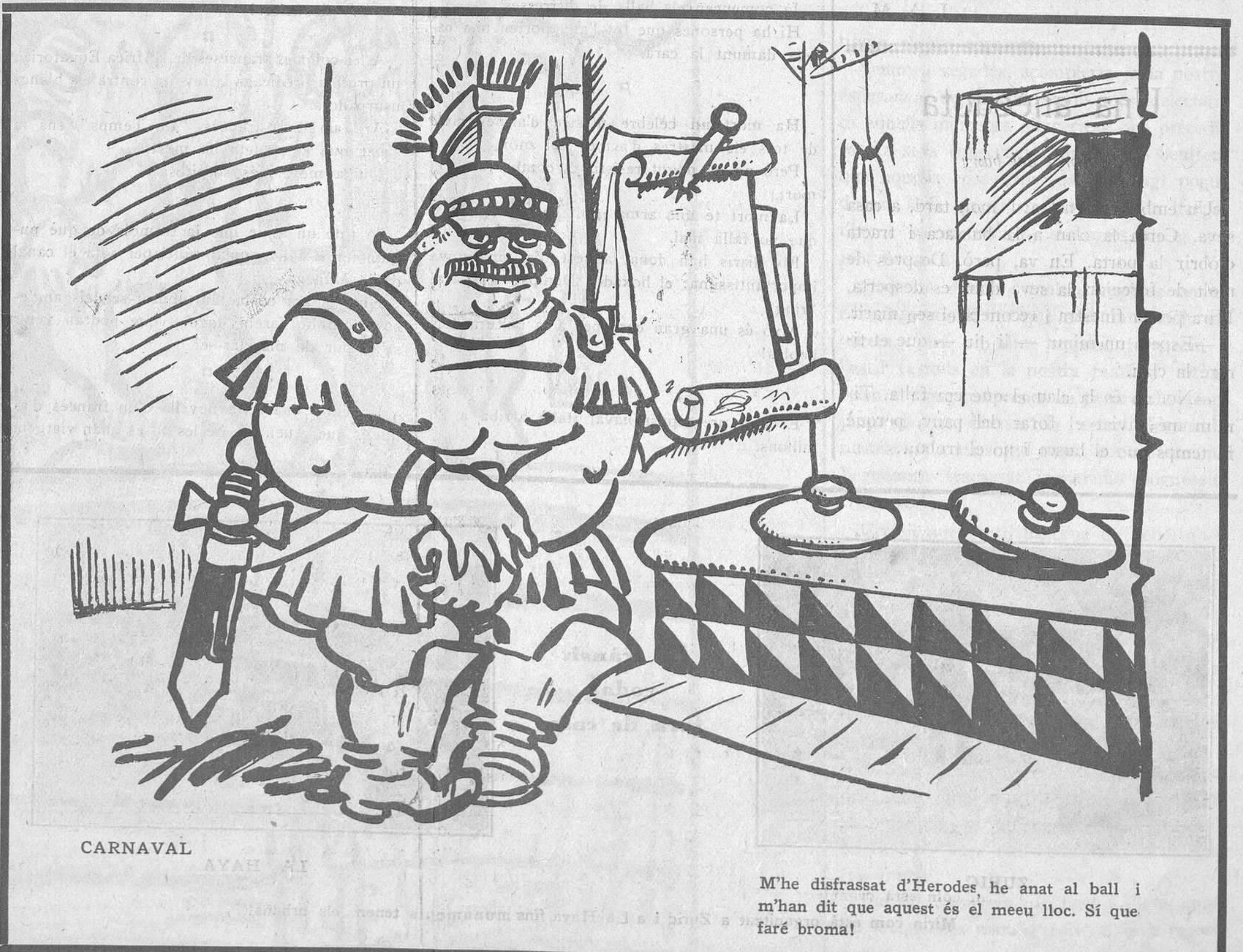
COM ES VIATJA!

Heu-vos ací el que trobem en un retall de diari de primers d'any. Malgrat ésser atrasat, cal aprofitar-ho, perquè certes coses no perden mai actualitat.

"En el partit judicial de Reinos, al poble de les Rojias de Valdearroyo, i a la línia del ferrocarril de la Robla a Balmaseda, a conseqüència d'haver descarrilat una màquina exploradora, estigué parat un tren des del dia primer del present mes — aquest de Gener de 1929 — fins ahir, 9, a les onze de la nit.

Els viatgers, durant aquests vuit dies, han sofert gaans calamitats. La Companya del ferrocarril ha passat cinc pessetes diàries a cada viatger.

I bloquejats per la neu, cal dir-ho tot. Aquesta Companya del Nord!

CARNAVAL

M'he disfressat d'Herodes, he anat al ball i m'han dit que aquest és el meu lloc. Si que faré broma!

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Espetecs

Hom diu que quan els jueus foren duts al captiveri, varen amagar l'Arca de l'Aliança prop de Nebo (Transjordània).

Fins ara l'Arca ha estat cercada inútilment. Però un savi nordamericà, anomenat Futterer, està ben segur de trobar-la!

Sila trobés, prou restaríem de marbre!

A l'Afganistan hi ha gresca, però de debò. Sembla que una bona part dels súbdits d'aquell rei tan europeïtzant no s'avénen pas amb certes reformes que ell, amb un estil marca Mustafà Kemal, pretén imposar.

No és Sa Majestat, però, Mustafà Kemal, ni té altres mèrits que una excellent voluntat. En aquestes condicions, lluitar contra el fanatisme és perdre el temps.

Ai, pobre Amanullah! Juraríem que hi perdrà el cap i tot.

Xina ha començat a entendre's amb Anglaterra. O, per millor dir, Anglaterra ha cregut convenient començar a entendre's amb Xina.

Què els dèiem?

Pst...! Pst...! No ho saben? Diu que a França s'ha constituït un nou grup literari. I el més notable és que el nou grup defensarà l'avantguardisme per nosaltres més car: la "claredat".

"Al tanto"! No se n'assabentin els senyors Dalí, Montanyà...

Enguany, la diada de Santa Llúcia ha esdevingut més llúida que mai.

No dubtem pas que l'Alfons Roure hi haurà cercat inspiració per a una de les seves divertides comèdies.

Deurà anomenar-la "La maragda de Santa Llúcia" o bé "L'emperatriu de la fira".

J. A. M.

Una anècdota

El forat del pany

Un embriac torna tard, molt tard, a casa seva. Cerca la clau a la butxaca i tracta d'obrir la porta. En va, però. Després de molt de forcejar, la seva dona es desperta. Mira per la finestra i reconeix el seu marit.

—Espera un minut — li diu — que et tiraré la clau.

—No, no és la clau el que em falta. Tirar-m'hi més aviat el forat del pany, perquè fa temps que el busco i no el trobo...

CARNESTOLTES

Me n'aprofito aquests dies, perquè els altres de l'any, bé prou que em toca ballar-la.

L'Ajuntament ha pres l'acord de suspendre els pòrtics del Paral·lel.

Fan mal bé un dels carrers que hauria estat un orgull per Barcelona; però, què hi farem? la qüestió és passar l'estona.

Ja comencen els balls de disfresses. Hi ha persones que tot l'any porten una carreta damunt la cara.

Ha mort un cèlebre mestre d'armes rival de tots els mestres d'armes del món.

Però no ha pogut resistir el combat amb la mort.

La mort té una arma molt ben esmolada, que no falla mai.

Els diaris han donat aquest dies una nova importantíssima: el boxador Dempsey torna al "ring".

Això és una gran cosa per a la cultura dels pobles!

El nou pressupost naval italià arriba a 80 milions.

Segurament que no pujarà tant el d'Instrucció pública.

Però per això sempre es va parlant de pau. Ja et dic jo!

El nombre d'obriers sense feina inscrits a Anglaterra el 14 d'aquest mes era 1.435.000, o sigui 17.619 menys que la setmana precedent... però 241.187 més que l'any passat.

A París s'ha descobert una altra gran estada.

Es veu que estan de moda. I aquí què fem parats. En què pensen els nostres financers?

A les colònies franceses de l'Àfrica Equatorial, un profeta predicava la revolta contra els blancs usurpadors.

Ara, un diari francès, "Le Temps", ens fa saber que el profeta ha mort.

Quina mort més sospitosa!

Jo tinc un amic que ja tremola de què pugui fer el tan popular túnel per sota el canal de la Mànega.

Diu: Si ara costa tant lliurar-se dels anglesos, com ho farem llavors, que podran venir se'ns por de marejar-se?

Ja tenim una altra novella d'un francès d'aquells que veuen tan bé les coses quan viatgen.

Es del senyor Charles Badin. La novella es desenrotlla a la Catalunya francesa; i fins hi posa alguns mots en català, i, per cert, ben escrits. En quan passa la frontera, però, ja no sap parlar de res més que de les dones polloses i de vestits violats, que parlen un dialecte bàrbar que fa mal a les orelles.

Naturalment que no hi manquen tampoc els gitanos i els "toros" de Figueras.

Des de que als Estats Units hi ha la llei seca, tothom té ganes de beure i tothom beu. Naturalment, car i dolent.

No valdria més que els deixessin beure? Almenys aleshores seria bo.

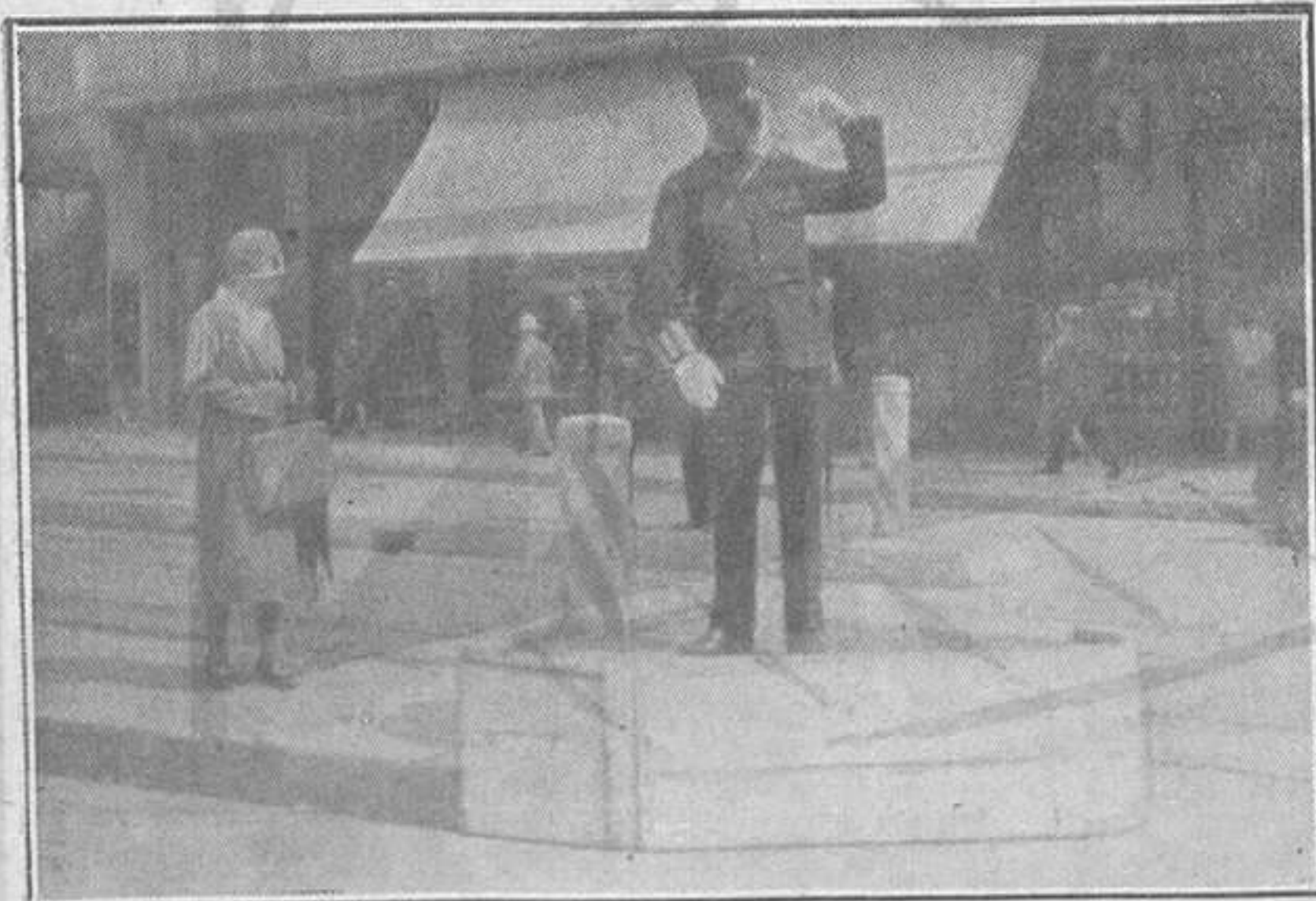
A El Caire hi ha un home que ha complert 153 anys.

Segurament que de les noves generacions, n'hi haurà ben pocs que hi arribin, a aquesta edat.

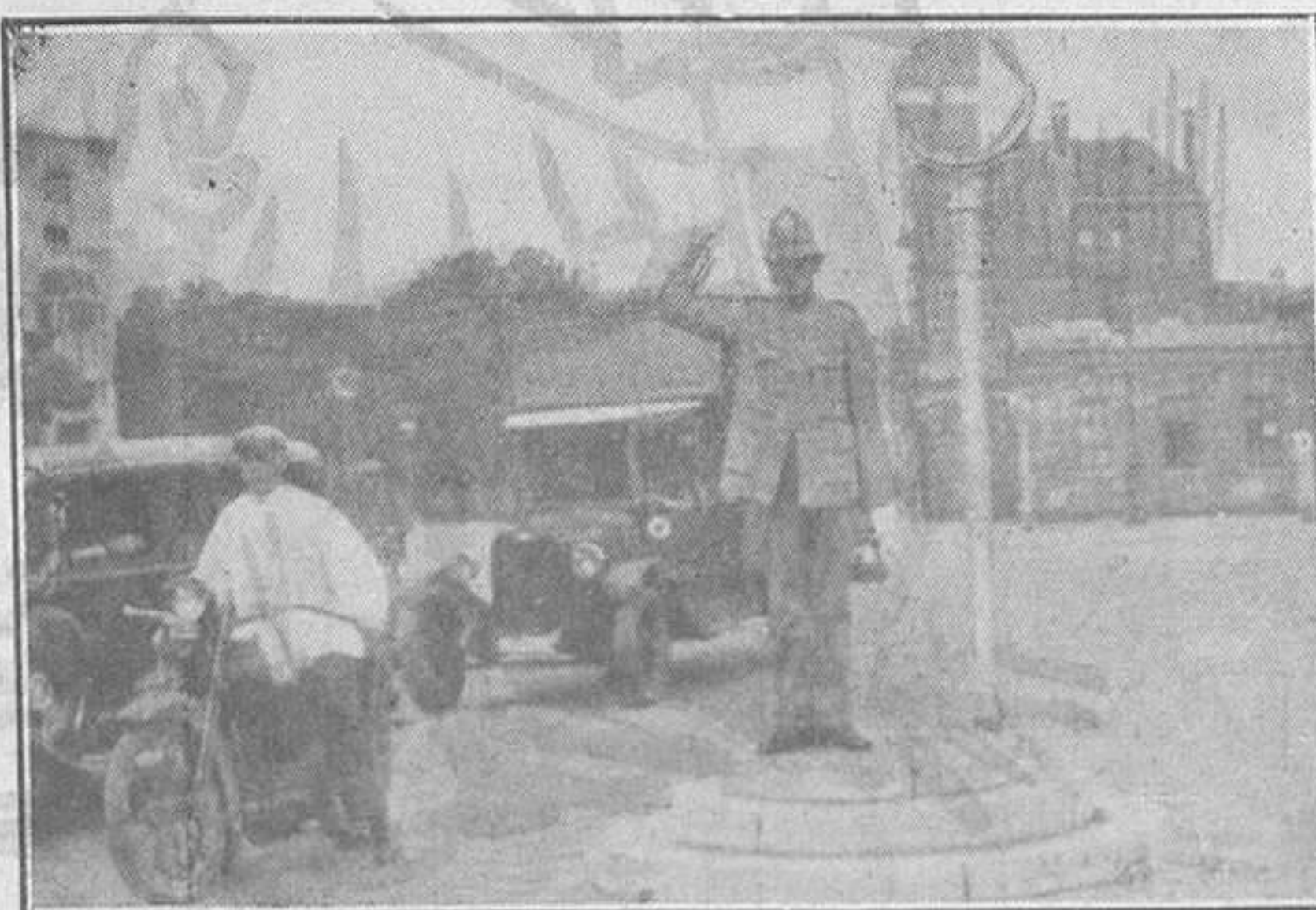
Hom diu que serà reconegut un petit estat pontifici amb la plena sobirania del Papa.

Hoover, el nou president dels Estats Units, ha fet unes declaracions dient que pensa dedicar-se a la pesca.

Sí, vaja: a la pesca d'alguna petita República.

ZURIC

LA HAYA

El trànsit rodant fora de casa

Mirin com està organitzat a Zuric i a La Haya, fins monuments tenen els urbans!...

La setmana que ve
2.ª edició
del
Album - Opisso

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.